

Số Phận của Một Kẻ Phản Bội

Mai Tú Ân

Tục ngữ Việt Nam có câu: “*Đời xưa quả báo thì chầy, đời nay quả báo một giây nhân tiên*”

Luật nhân quả ứng thời bao ước kiếp. Ác hay lành duyên khởi lúc gieo nhân.

Gieo gió gặt bão. Gieo nhân nào gặt quả ấy!

VNCH đã đối xử rất nhân đạo với Đinh Khắc Chung tức Nguyễn Thành Trung ngay cả sau khi ông ta ném bom Dinh Độc Lập. Nhưng ông trời thì không nhân đạo như thế. Ông trời đã bắt Trung trả giá bằng luật nhân quả. Sau đây trả là phỏng vấn của Nguyễn Thành Trung sau khi ném bom Dinh Độc Lập:

- Trước khi ném bom dinh Độc Lập ngày 8.4.1975, lãnh đạo đề nghị đưa vợ con tôi ra vùng 'giải phóng' để tôi yên tâm làm nhiệm vụ. Nhưng lúc đó, tôi bị nghi kỵ nhiều, nguy cơ bị lộ rất cao nên chuyện đó là không thể. An ninh quân đội theo sát gia đình tôi từng giờ, nếu vợ con tôi vắng nhà không rõ lý do thì tôi sẽ bị bắt ngay tức khắc. Cũng có thể trên đường ra vùng giải phóng, vợ con tôi cũng sẽ bị bắt, tình thế đó sẽ nghiêm trọng hơn. Rất lo lắng cho tính mạng vợ con, nhưng việc mà tôi đã tính trước 10 năm đến thời điểm này là không thể dừng. Mặt khác, thời gian sống trong đội ngũ không lực Sài Gòn cho tôi một niềm tin rằng vợ tôi, một người phụ nữ không liên quan gì đến công việc của tôi, con tôi còn quá nhỏ (đứa lớn mới 5 tuổi, đứa nhỏ chưa tròn năm) sẽ không bị đối xử một cách tàn nhẫn.

Thực tế diễn ra đúng như tôi dự đoán. Cảnh an ninh không quân đưa xe đến nhà bắt vợ con tôi. Vợ tôi phản đối vì mình không biết gì về công việc của chồng. Họ từ tốn: “*Thưa bà, chúng tôi không bắt bà (nếu bắt chúng tôi đã dùng công số 8, trói bà chẳng hạn), chúng tôi tới đây mời bà vào phòng an ninh sư đoàn, với trách nhiệm bảo vệ sự an toàn tính mạng của bà và các con bà. Nếu bà có tài sản quý giá nào thì bà cứ mang theo*”. Một tuần sau vợ và con tôi bị đưa từ Biên Hòa về số 4 Nguyễn Bình Khiêm - Sài Gòn cho đến ngày 30.4.1975. Đương nhiên, họ vẫn điều tra vợ tôi về những gì liên quan đến tôi, nhưng **không bị đối xử vô nhân đạo**. Có thể đó là những người có học và biết cách ứng xử một cách văn hóa với người thân của kẻ thù. **Trong thời gian vợ tôi bị giam ở số 4 Nguyễn Bình Khiêm, Trung Tướng Tư Lệnh Không Quân Trần Văn Minh đến thăm với tư cách người chỉ huy có một người lính phản chiến. Ông ấy hỏi vợ tôi có cần bạn bè, người thân đến chuyện trò gì không hay cần mua sắm gì thì ông sẽ giúp đỡ.**

Luật Nhân Quả dành cho kẻ phản bội Nguyễn Thành Trung...

Đã một năm rồi, Nguyễn Thành Danh, sinh năm 1977 con trai của phi công nổi tiếng Nguyễn Thành Trung đã **treo cổ tự tử chết** vì những lý do không ai biết. Thật đáng tiếc vì anh này cũng là một phi công, vừa lập gia đình và có một con nhỏ.

"Lá vàng khóc hận lá xanh rời cành".

Bầu trời trong xanh bỗng như sụp đổ. Đau lòng lắm khi tương lai của Nguyễn Thành Danh cũng sụp đổ. Nhưng tại sao anh lại bị ông Trời kêu tên khi tuổi đời còn quá trẻ? Than ôi! Chỉ vì cái tên anh đã gắn với cái tên mà không mấy người Việt Nam không biết. Anh chính là con trai của phi công Nguyễn Thành Trung. Chỉ vì cùng tên tuổi và cùng tình ruột thịt máu mủ với người cha độc ác trên mà ông Trời đã gọi tên? Người thì tin điều này, người thì không; nhưng nếu nói về luật nhân quả thì trăm phần trăm đều tin rằng Nguyễn Thành Danh đang trả nợ cho cha anh, Nguyễn Thành Trung. Và việc anh treo cổ, tìm đến cái chết cũng chính là chịu không nổi áp lực khi nhìn thấy đồng nợ cha mình để lại nó lớn đến nhường nào. Cha của anh, phi công Nguyễn Thành Trung, "Kẻ Phản Bội Thành Đạt" thì chẳng qua là một sĩ quan quân lực VNCH, phản chủ khi thấy con thuyền VNCH sắp đắm. Anh ta có thể lái máy bay bỏ trốn đi nhưng là **một tay cơ hội sư tử**, anh ta đã lái máy bay **ném bom vào Dinh Độc Lập để lấy điểm rồi bay sang đầu hàng quân miền Bắc**. Cũng may mắn cho anh ta là quân đội miền Bắc đang cần một hướng dẫn viên lái máy bay A.37 ở phi trường Phan Rang đã bị chiếm. Rồi anh ta tham gia cuộc chơi của một kẻ phản bội tầm cỡ. Với tầm cỡ như thế thì anh ta xứng đáng được tặng thưởng nhưng không lẽ tặng thưởng anh hùng cho một tên phản chủ. Thế là các nhà tạo tác

lịch sử Đảng vào cuộc và biến gia đình anh ta thành một thứ Cách Mạng (VC) ba đời. Còn anh ta thì thành một thứ tình báo chiến lược, cài cắm sang cả Mỹ...

Nhưng rồi do một sự nhầm lẫn lịch sử, một sự trớ trêu của ông Tạo Hóa sáng nắng chiều mưa, hay một thời ngáo đá của cả họ nhà ông Trời mà Nguyễn Thành Trung đứng vững trước cú phản có một không hai đó và cứ phơi phới đi lên. Trong khi đáng ra anh ta phải chết vài lần, ở tù 1,000 năm và học tập cải tạo 10,000 năm thì mới xứng đáng với những gì anh ta đã làm. Trong thời gian hơn 40 năm thì anh ta đã được phong làm Anh Hùng, rồi lái máy bay chuyên cơ cho thủ tướng lúc đó là ông Phan Văn Khải, rồi tiếp đó là lái máy bay riêng cho tay tỷ phú Đoàn Nguyên Đức, Hoàng Anh Gia Lai mà chẳng hề gặp tai nạn nào như rơi máy bay chẳng hạn. Rồi cứ thế đi lên. Mấy chục năm nay ông ta đã sống sung sướng tột đỉnh như bay mãi trên bầu trời...

Nhưng không lẽ không còn Trời, Đất hay đạo đức nữa hay sao mà ông ta cứ sống mãi trong một sự nghiệp không thể dành cho một kẻ phản bội được. Và đến tận bây giờ thì **Luật pháp của trời đất đã được thực hiện qua cái chết của con trai ông ta. Và mới chỉ bắt đầu.** Giờ đây thì Trời bắt ông ta phải sống để nhìn thấy tất cả những thứ ông gây dựng sụp đổ. Đầu tiên là đưa con trai yêu quý, và chắc chắn không phải tai họa cuối cùng đến với ông ta. Ông ta phải nhìn, ông phải sống để cho người dân chúng tôi nhìn thấy để biết rằng vẫn có thứ Luật còn cao hơn Luật Pháp. Đó là Luật Nhân Quả.

Đời Cha ăn mặn đời con khát nước. Chính ông đã gây nên tội ác trong quá khứ thì giờ đây ông phải sống trong sự phán xét, sự khinh bỉ của người dân chúng tôi cho đến muôn đời. Nếu ai đó còn có chút suy nghĩ tích cực về phi công Nguyễn Thành Trung thì hãy nghĩ thêm về những người VNCH đã điêu đứng như thế nào khi bị ông Trung này phản bội. Đó là luật Nhân Quả, rõ ràng và không thể trốn đi đâu được. **Người viết bài này (MTA) không liên quan đến VNCH mà cũng đau nhói, uất ức** khi cứ vẫn rơi cái suy nghĩ rằng, một quốc gia đang sống chết trong cơn sụp đổ cuối cùng mà lại bị một thành viên ưu tú trong đó đạp đổ cho chết luôn.

Đừng trách ai đao kiếm vô tình khi mình súc sanh!
Bởi sự phản bội là không thể tha thứ, muôn đời không tha thứ.

Mai Tú Ân